

stillet adskillige Endringsforslag. Jeg skal ikke have Noget at erindre imod nogen af de Betæ, man vil gaae, om man vil bibeholde Udkastets Paragraph, eller man vil vælge et af de Forslag, der ere stillede af forskellige Mindretal. Dette er mig temmelig ligegyldigt. Jeg troer nemlig ikke, at man ved almindelige Bestemmelser opnaaer noget Væsentligt i denne Retning; jeg troer, at Indretningen vil have sin Karakter, og gjøre den gjældende uden Hensyn til en saadan almindelig Bestemmelse. Om Udkastets § 15 skal jeg blot bemærke, at der ligger en bestemt og klar Tanke i den, den nemlig, at det skal være Menighedsraadets Hovedformaal at arbejde for, at den christelige Kjærlighedsaand kan faae Raaderum i Menighededen. Med Hensyn til hvad den ærede Taler bemærkede om den aandelige Side af Menighedsraadets Virksomhed, skal jeg bemærke, at jeg troer, man meget godt kan betragte den Virksomhed, der gaaer ud paa i hele Menighedslivet, at indføre en christelig Kjærlighedsaand, som en aandelig Virksomhed; jeg troer ikke, at den aandelige Virksomhed kan indskrænkes til, hvad der nærmest vedrører Sjælsførgervirksomheden, men at ogsaa den anden Side af Virksomheden med Dette kan gjøre Krav paa at betragtes som aandelig. Jeg skal iøvrigt, som sagt, henstille, hvad Rigsdagen vil beslutte med Hensyn til de til denne Paragraph stillede Forslag. — Til § 17 er foreslaaet, at den rettlige Side med Hensyn til Legater, der ere stiftede til Bedste for Sognets Fattige, skal kunne forlanges afgjort ved Domstolene. Jeg anseer det i og for sig mindre ønskeligt, at den øverste Administrations Resolutioner gjøres til Gjenstand for Afgjørelse ved Domstolene; det stemmer ikke med, hvad der ellers gjælder om Fattigsager. Alle Fattigsager finde deres endelige Afgjørelse ved Resolution, og det turde være, at det vilde frembringe flere Ulemper, dersom man her vilde forholde sig anderledes. Det kan vel være muligt, at man maaffee vilde faae en bedre Afgjørelse i enkelte Tilfælde, men det vilde være forbundet med saa stor Besvær-

lighed, at jeg ikke troer, at man skal lægge en saa stor Byrde paa Domstolene ved at lade Fattigsagerne komme ind under deres Afgjørelse, og disse Sager ere jo en Deel af dem. Dertil kommer, at man ved at vedtage dette Forslag vil komme i Strid med Grundsætninger, man selv har opstillet for Afgjørelsen af lignende Spørgsmaal. Da vi ordnede Skolevæsenet, var der Tale om en Undersøgelse af, hvilke Legater der hørte til Skolen, og det blev da Ministeriet forbeholdt endelig at afgjøre disse Spørgsmaal, og saavidt jeg har kunnet erfare, har man i det Hele taget ikke været misfornøjet med den Afgjørelse, de have faaet. Jeg troer, at man vil anerkende, at man er gaaet frem med megen Skjønsonhed i saa Henseende. Jeg finder imidlertid ikke noget Afgjørende at erindre imod, at dette Spørgsmaals rettlige Side forbeholdes Domstolene. Jeg finder det ikke stemmende med Grundsætningerne i den bestaaende Lovgivning; jeg troer, at man vil paaføre Bedkommende en ikke ubetydelig Byrde herved, da man jo, naar man ikke er tilfreds med en Resolution, let faaer Ryst til at lade Sagen komme for Domstolene; men betragtet fra Menighedsraadets Standpunkt kan der jo ikke være Noget at erindre mod Forslaget. De smaa Endringsforslag under Nr. 59 og 60 finder jeg ikke hensigtsmæssige. Jeg finder det ikke hensigtsmæssigt, at der kun skal stee Indberetning om, hvad Misligt man kommer til Kundskab om med Hensyn til Pleiebørns Ophold i en Familie; jeg troer, at det er meget bedre, at der stee en almindelig Indberetning om, hvorledes disse Børns Tilstand er, saa at Bedkommende sættes istand til at bedømme den. Naar Barnet er behandlet paa en god christelig Maade, troer jeg ogsaa, at der er Anledning til at gjøre Indberetning herom for Exempels Skyld. Jeg vilde derfor puste, at Udvalget vilde frasalbe disse Forslag. Jeg finder dem ikke af nogen stor Vigtighed, men jeg troer dog, at deres Vedtagelse vil formindste Betydningen af Paragraphens Bestemmelse.